

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih
virih pripoveduje Fric Steuben

Dane Bun je nadaljeval:

— Tale mladič, dragi lord, ki zdaj tu leži pred vami mrtev, je pobil vse Loganove svojce. Nu, zdaj je vendarle doseglo maščevanje tudi Črnega Boba in reči moram, da maščevanja nikdo ni bolj zaslužil kakor ta. Bil je podlež, dragi lord. In tisti, ki ga je ubil, je storil prav. Ne vem, dragi lord, — če bi jaz bil na njegovem mestu, če bi jaz bil Savan, ne bi ravnal drugače!

Tekumseh je stal še vedno na svojem mestu, v njegovi glavi so krožile divje misli: Torej ta črni mož ni bil smrtno zadet ob Kanavhi? Kdo ga je

— razen Tekumseha — še utegnil poznati? Se enkrat se je vprašal: Kdo je prerušil mir in spravil sramoto nad Savane?

Tekumseh je dvignil glavo in pogledal Kornstalka, ki pri vsej svoji ostroumnosti še ni uganil in dognal vseh sovisnosti. Potem je Tekumseh izgovoril besedo:

— Tenskvatavah.

Kornstalk je vprašal:

— On? Tvoj brat!

— Moj brat! je gladko potrdil Tekumseh. Potem se je okrenil in je šel med Virginci, ki so se mu nehote

Tudi dandanes se še shajajo poglavarji in starešine indijanskih rodov, Silka in kaže pri pokušaji izbrane jedi

umaknili. Mladi Indijanec se je podal k večji trumi Šavanov in Lenapov, ki so bili na drugem koncu dvorišča, še vedno obkroženi od vojakov. Ko ga vojaki niso hoteli spustiti k rdečkožcem, je Tekumseh v svojem jeziku poklical preko vojakov, naj se mu javi Kiškalva. Ta se je odzval in je potrdil, kar je vedel: Tenskvatavah, njegov brat, je pred pol ure zapustil družbo, izgubil je neopaženo in se ni več vrnil...

Zdaj se je Tekumseh vrnil h Kornstalku, da mu javi, kaj je izvedel. Indijanski poglavar je zaprosil lorda, naj mu dovoli, da se posvetuje z glavarjema Katahekaso in Bukongahelo. Lord Denmor je opazil, kako sta Kornstalk in Tekumseh pobita in je njuni prošnji ustregel. Ko sta se oba hotela podati v krog, ki so ga tvorili vojaki in kjer so Indijanci sedeli negibni, sta dva vojaka prignala mladega Indijanca. Gnala sta ga skozi množico Virgincev. Njihovo rjoveče ogorčenje se je počasi spreminjalo v tiho radovednost. Poln zupanja je pogledal Kornstalk: ali je prišel rušilec miru sam, da se postavi pred sodišče? Takoj nato se je spet omračil njegov pogled: Bil je Kiškalva, ki so ga vojaki na obupne prošnje spustili skoz, da je prihitel k Tekumsehu, ga prijel za roko in je z njim prišel do Kornstalka.

Kiškalva je bil globoko pretresen. Da je Tenkvatavah prerušil mir, se je smatralo pri Indijancih za strahopetnost, ki zahteva takojšnje plačilo. Kajti kdorkoli je bil udeležen pri mirovnih pogajanjih, je bil varnejši, kakor da je gost v indijanski kolibi. Kršitev miru je izzvala kazen nad vso grešnikovo družino. In ker je Tekumsehov in Tenkvatavahov oče padel ob Kanavhi, mora zdaj Tekumseh prevzeti nase kazen, — Tekumseh, ki je bil ves up Kornstalka in vseh Šavanov, kateri so znali ceniti in spoznavati ljudi.

Kiškalva se je odločil, da ostane Tekumsehu ob strani, pa naj se zgodi karkoli. Saj slutil je lahko, kaj bo sledilo.

Lord Denmor, Dane Bun in ostali so zrlj začudenih obrazov, kaj se dogaja. Globoka potrlost Indijancev, ki ni bila v nikakšnem razmerju s prejšnjim njihovim ponosom, je bila tako očitna, da so celo manj nadarjeni Vinginci pozabili razliko in so napeto čakali, kaj se bo še zgodilo. Indijanski glavarji, ki so jih zakrivali vojaki, so bili tihi in zelo tiho je bilo zdaj tudi po vsem dvori-

šču. Možje so se le šepetaje razgovarjali, nekateri so ogledovali svoje puške ali jih celo basali, saj: kdo bi se izpoznal pri rdečkožcih, — morda bodo zdajle kar na silo skušali preiti v napad. Drugi so se smehljali nad temi pripravami, pa tudi ti so bili neznosno prevzeti. Zdaj se je celo začelo petje iz onega kroga, ki so ga varovali vojaki, mračno, enolično, zateglo petje, ki se je čulo kakor rotenje.

In spet je zavladala tišina, vojaki so napravili prostor in iz njihovega kroga sta stopila Kornstalk in Katahekasa, vsak z dolgo prižgano pipo v desnici. Odložila sta bila vse okrasje, vsa bojna znamenja in tudi orlova peresa, da, Kornstalk je celo bivolje rogove odstranil iz svojega naglavnega okrasja. Med njima sta stopali dve postavi, ki sta se držali za roke in ki sta vsaka svoj plašč iz bivolje kože potegnili čez glavo. Na levi in resni sta oba poglavarja vodila čudni postavi za roke. Za njimi je stopal Bukongahelas, potem so sledili manjši poglavarji.

Vsa gruča se je približala guvernerju lordu Denmoru. Globoko se je priklonila, potem so vsi sedli v istem razporedu, v kakršnem so bili prišli. Lorda Denmora sta nenavadno ganila svečani način in globoka žalost, ki sta se zrcalila na indijanskih obrazih. Brž je velel prinesiti stol in se je takisto vsedel. Za njim so stali general Levis, Dane Bun in ostali poveljniki. Vinginci so se brž zbrali okrog te skupine.

Kornstalk je parkrat potegnil iz pipe, Katahekasa prav tako, potem sta oba zamenjala pipi, potegnili sta še nekajkrat, nakar sta jo dala Bukongaheli in ostalim. Ko so vsi navzočni Indijanci parkrat potegnili iz obeh pip in sta se ti dve vrnili h glavarjema, se je počasi dvignil Kornstalk. Za njim sta se dvignila Katahekasa in oba zabubanca. Stokili so nekaj korakov naprej, potem je Kornstalk rekel počasi in prevdarno, pa vendar toliko glasno in razločno, da je bilo mogoče razumeti njegove besede:

— Nesreča je prišla nad nas in velika sramota nad narod Šavanov. Rdečkožec, čigar ime in bodočnost naj bosta zbrisana iz spomina našega rodu, je kršil mir poglavarjev. Kornstalk in njegov narod sta izgubila besedo in vero. Kdo b ov bodoče še verjel Šavanom ko so se pogajali za mir in so zagrešili umor!

(Dalje prihodnjič.)

Gabriel Scott:

S I V K A

Dekla se je potem pripravila za molžo. Brizgalo je in klokotalo v vedru; Lisec je stal neprestano pri njej kakor pribit, lizal se je, dobrikal in se smukal okoli nje. Dekla ga je res očitno rada videla, ker mu je nalila polno skodelico mleka in jo postavila predenj. Ljubi bog, kako ga je Lisec lo-kal! Srebal ga je kakor prašič in po-makal gobec do brade v mleko. Mla-skal je, požiral in goltal s takim užit-kom, da kar ni vedel, na kateri nogi bi stal »Ali misli vse popiti?« je pre-mišljevala Sivka. »Kje pa! Toliko ga vendar ne zmoreda!«

Toda v resnici! Vse je predahnil in še skledico je potem obilzal. Za Sivko niti kapljice ni ostalo. Potem je sedel in si osnažil brado. Pljunil si je na šapo ter si odrgnil uho in čeljust, da se je na eni strani kar svetil, toda... ko je tako sedel in trpel za svojo lepoto, je prilezla iz neke luknje podgana na dan.

Tako velike podgane Sivka še nikoli ni videla. Bila je kakor debela, okrogla jetrna klobasa, z glavo, repom in nogami. In potem je imela mogočne brke in po hrbtu je bila skoraj docela črna. Zobje so se ji na daleč svetile. Dekla je od strahu skoraj omahnila s pručice. Stisnila je krilo, zakričala »huš!« in zacepetala z ного. Toda podgana se zanjjo še zmenila ni. Kar meni nič tebi nič je šla mimo nje in narav-

nost proti Liscu. »Zdaj se pa bosta!« si je mislila Sivka, toda pošteno se je urezala. Lisec se je samo naščeperil, napravil grbo in nekaj zapihal — to je bilo vse. Podgana se pa še malo ni bala, zarežala se mu je in se postavila predenj na zadnje noge. Najbrž je morala že od prej vedeti, da Lisec ni preveč pogumen.

»Primi jo, primi jo!« je vzklikala dekla in pokazala na podgano. »Muc, muc, primi jo!« Toda še daleč ne. Lisec se je oprezno umaknil in se ni ga-nil.

SEDMO POGLAVJE

Poplačani junak

»Ha — ti mlečnež!« si je mislila Sivka in en, dva, tri, je skočila na eno izmed krav in od ondot podgani naravnost na hrbet. »Rsk!« je reklo in podgana je ležala mrtva z zlomljenim tilnikom in globokimi ranami ob strani. Krava se še ni opomogla od strahu in je brez prestanka klicala na pomoč: »Mu, mu!«

Sivka je vzela podgano v gobček in odkorakala z njo k dekli.

»Mijav«, je rekla in jo položila pred njo. Zdaj se ji ni bilo treba več bati. Visoko je dvignila svojo zastavo miru, godla in mijavkala in gledala deklo z ljubkimi, urmenimi očmi.

»O, ježeš!« je rekla dekla in pobrala podgano za rep. »Ti si pa res korenjak, da odpraviš takole zver. Zato boš dobila tudi plačilo!« In nalila ji je polno skodelico mleka, da je skoraj čez rob teklo.

»Tu imaš, srček moj«, je rekla. »saj si drugačen junak kakor tale zaspanec, — res, skoraj bi me mikalo, da bi vze-la tebe namestu njega. Od tebe bi vsaj kaj imela. Da, če hočeš pri meni ostati, lahko zaradi mene ostaneš!« Ko so je Sivka napila, jo je vzela v naročje. Božala jo je, gladila in kar ni vedela, kaj naj ji še dobrega stori. Naposled ji je nalila še eno skodelico mleka, potem pa si je vzela trak iz kite in ji ga privezala okoli vratu.

»Tako«, je rekla, zdaj bom vsaj vedela, da si ti, muca, in te bom vselej takoj spoznala!«

Potem je izpustila krave v gozd. Ena izmed njih je imela zvonec okoli vra-

tu. Ves čas je hodila spredaj in kazala drugim pot. Sivka si je mislila, da se je zdaj že tako zelo spoprijateljila s kravami, da jih mora spremljati. Zato je šla z njimi, tekala med njimi sem in tja in se solnčila. Saj je šla tudi dekla z mlekom domov in Lisec je bil najbrž pri njej — tako ni ostalo za Sivko nobene druge družine kakor krave. Tu in tam je odgriznila kakšno bilko in pojedla malo trave, kakor so delale krave, in če so počivale, je storila Sivka prav tako. Tako se je zamotila nekaj ur in se ves čas trudila, da bi bila z njimi prijazna in postrežljiva. Naposled so prišli na jaso, kjer je sijalo solnce. Tu so krave legle, da bi v miru prežvekovale, in ker ni imela Sivka nobenega pametnega dela, je tudi legla. Nekaj časa se je igrala z lepim višnjevim peresom, ki ga je našla, potem je kmalu postala zaspana, zaprla oči in zasmrčala.

Ko se je zbudila, krav ni bilo nikjer več. »Ježeš!« si je rekla Sivka in skočila na štor, »ali so kar tako brez mene šle?«

Njena glavica je pokimavala in se zibala sem in tja. To pa res ni lepo, da kar tako odidejo. Grdo se ji je zdelo. Tako dobra je bila z njimi, cele ure jih je spremljala, pazila je nanje, kolikor je mogla — in potem jo puste meniti nič tebi nič samo! Ali je bila morda to zahvala? Ne, nikoli, nikoli več noče imeti opravka s kravami. Cepetala je z malo šapico po štoru in od same jeze je opletala z repom okoli sebe. No, če jih kdaj dobi, naj se pripravi! Zbežati in pustiti Sivko samo v gozdu — to je res grdo!

Morda jih bo pa le še ujela?

Nekaj časa je iskala. Večkrat je obstala in prisluhnila — ali se ni čulo kakor zvonec? — o, ne, nikjer ni bilo slišati zvonca; krave so morale biti že daleč daleč stran.

Ko se je tako potikala okoli, je zdajci začula, kako je počila veja. Sk, že je bila Sivka na drevesu. Tam je sedla in pokukala skozi veje navzdol. Da, prav zares, tam se je plazila lisica Zvitorepka skozi praproto, vohljala in sledila z nosom pri tleh. V glavo si je vtepla, da mora iztakniti dobro pečenko. Hu, hu, kako se je zvišala in krivila, da je ne bi nihče videl! Časih je kar ležala na tla in ležala po trebuhu ter vlekla košati rep za sabo — napravila se je dolgo in ozko, da je bila videti kakor rdeča kača...

Zdaj je bila tik pod drevesom.

Sivka je napravila grbo in iztegnila kremplje daleč pred se. Srbelo jo je, da bi bila najrajši skočila Zvitorepki na tilnik in jo na vso moč ugriznila. Ali bi bilo mar to tako nevarno? V Sivkinih očeh so se kar iskre kresale in dlaka se ji je namršila kakor ježeve igle. Tedaj je pokukala Zvitorepka s priprtimi očmi na drevo, kakor bi bila vedela, da sedi tam Sivka. Fej, razbojnik umazani! Toda spet je povohala po tleh in se sp plazila dalje. Ali jo je morda opazila?

Zaradi varnosti je Sivka še nekaj časa obsedela na drevesu, da je bila Zvitorepka že daleč stran. Potem je zlezla na tla in zbežala, kar so ji dale moči. Pogledala ni ne na levo, ne na desno. O, prešmentano nevarno je v gozdu, podnevi kakor ponoči. Drvela je čez šture in kamenje, vlekla se je skozi robidje, da so ji v njem obviseli celi šopi dlake — nihče je ne sme zdaj dobiti, žive ne! Naposled se je iz nerodnosti zaletela v veliko ruševko, ki je sedela na jajcih. Toda bolje bi bilo, če bi tega ne bila storila, zakaj ruševka se je pognala vanjo, in jo pošteno oplazila s perutmi, da ji je še dolgo šumelo po glavi. Najbrž je mislila, da je sama Zvitorepka.

Kdo ve, kako daleč bi bila Sivka še drvela, če ne bi bila prišla do nekega ribnika. Tam je morala seveda obstati, če ni hotela plavati in to jo ni prav nič mikalo. Toda, ko je obstala, je zagledala nekega moža, ki je lovil ribe. Tedaj je pozabila lisico in ruševko ter sedla za grmovje, da bi ga opazovala.

OSMO POGLAVJE

Mož je držal dolgo palico v rokah. Zamahnil je z njo in vrvica s trnkom je švignila nad vodo. Na koncu je bila pritrjena muha in časih je skočila riba iz vode in šavsnila po njej. Tedaj je mož malce dvignil palico in riba je obvisela. Tako se je zgodilo štirikrat ali petkrat in vselej je zagnal mož ribo v košaro, ki jo je imel za sabo.

Tako smešnega prizora Sivka ni še nikoli prej videla. Ogledovala je moža, ogledovala je palico — kako je bilo to dvoje prav za prav v zvezi? Potem pa so se ji začele tako sline cediti po ribah — ribe je namreč najrajši jedla — da je pozabila moža in palico. Namestu tega je sedla in začela ogledovati košaro. Naposled se ni mogla več premagati. (Dalje prihodnjič).

Škrat Nagajivček

Spisala Tanja Mrgole, učenka III. razr. v Ptuj

Nekoč je živel škrat po imenu Nagajivček. Majhen je bil kakor mežinec na roki. Bil pa je tudi prešmentano zviti, ni se dal ugnati kar tako v kozji rog. Pameten je bil kar za deset velikanov. Živel je skromno, toda zelo nagajivo. Nekega dne se je nevidno sprehajal po ulici. Ko se je ozrl, je videl na neki hiši letak. Hitro je šel domov po majhno lestvico, ki je sličila majhni igrački. Vzel je lestvico, si jo oprtal na ramo in tako koracal proti hiši. Ko je došel do hiše, je prislonil lestvico na zid ter oprezno splezal po njej. Na letaku je pisalo z debelimi črkami tole:

VABILO! NA PUSTNI TOREK
VELIKA OTROŠKA MA.
ŠKARADA OB 8 VABI VAS

SOKOLSKO DRUŠTVO

Škrat se je dolgo časa mučil, da je razbral te grozansko velike črke. Takoj se je odločil, da se udeleži te maškarade in otrokom malo ponagaja. Pri tem se je začel tako smejati, da je pa-

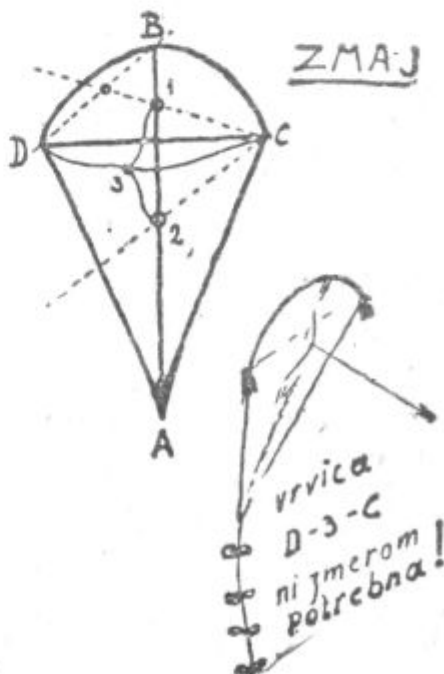
del z lestve, k sreči se ni močno udaril. Potem je odkoracal spet domov. Ko je napočil pustni torek, si je škrat oblekel belo srajco, ki ga je delala nevidnega. Ko je bila tretja ura popoldne, se je napotil škrat na maškado. Ko je bil na ulici neviden, je slišal dve deklici, kako sta se pogovarjali. Bili sta našemljeni. Prva se je hvalila, da ima krasno obleko, pri tem pa je ni pozabila pokazati svoji tovarišici. Ko je škrat prispel v dvorano, je videl tam srčkane maske. Nekateri otroci so rajali, drugi so se sladkali s slaščicami. Škrat se je takoj spravil na delo. Enemu je pojedel kos potice, drugemu je izmaknil žlico iz ust, tretjemu je izpodmaknil stol, tako da se je prekucnil na tla. Skratka, norčeval se je iz vseh. Tudi natakarku ni prizanesel. V dvorani je nastal takšen vrišč in trušč, da si je škrat zamašil ušesa in jo urno popihal. Nikdar se ni več približal otroškemu dirindaju.

Naredimo si zmaja

Zmaj je otroški aeroplan. Če prav je samo skromna podoba naših jeklenih motornih ptič je vendar dosti starejši od le-teh. Že prastari narodi so radi spuščali zmaje v zrak in otrokom je bil takšen iz šibk in tenke prevleke sestavljeni ptič zmerom najpriljubljenejša igrača. Zanimivo je, da so se prav iz te igrače razvili današnji veliki in največji aeroplani. Vsi se drže v zraku na isti način kakor otroški zmaji, samo da zmaja za igračo vleče otrok na vrvi, pravi aeroplan pa vleče motor.

Kako naj si zmaja, ki bo lepo in visoko letal, sami naredimo? Hm, to ni tako preprosta reč. Za to je že potrebno zanesljivo oko poleg nekaj ročne spretnosti. Tak zmaj mora namreč biti — kakor pravimo: strogo simetrično narejen, to se pravi: ako ga podolgem razpolovimo, morata biti obe polovici natančno enaki pa ne samo na oko, ampak tudi po teži. Najprvo velja pravilo, da se bo zmaj tembolj držal v zraku, čim večji bo in čim bolj lahek.

Preden se lotimo dela je najboljšje, ako si zmaja v naravni velikosti nari-

šemo na papir, na tla ali na steno. To je potrebno zaradi tega, ker moramo določiti tiste točke, v katerih bo zmaj privezan. Dolžino zmaja od A do B naj bo vsaj pol metra, širina D—C pa malo manj kot polovico tega. Zdaj razpolovimo stranici A—D in B—D in zvežemo ti dve razpolovišči s točko C. Ti dve zveznici sekata glavno rebro zmaja A—B v točkah 1 in 2. To sta takozvani težiščni točki, ki jih zvežemo s kratko nitjo, nanjo pa v točki 3 privežemo vrstico, na kateri zmaja držimo v zraku.

Zdaj lahko začnemo delati samega zmaja. Kot gradivo potrebujemo nekaj lahkih in ravnih vrbovih šib. ki morajo biti dobro suhe, da se kasneje ne krive. pa nekaj pol močnega svilenega papirja. Kako bo kdo te paličice s pomočjo sukanca in kleja povezal v glavni okvir B—A D—C in D—A ter A—C in jih pri vrhu okreplil z lokom D—B—C, je odvisno od njegove spretnosti. Važno je samo, da celo ogrodje, ako ga primemo v točki 3, popolnoma vodoravno visi. Če se okvir nagiba v eno ali drugo stran, moramo tamkaj paličice z nožem toliko ostrgati, da obvisi okvir v vodoravni ravnini. Šele potem, ko je okvir docela uravnotežen, ga lahko

prevlečemo s svilenim papirjem.

Zmaja zdaj iznova obesimo na nit v točki 3 in mu pri D in C privežemo čope iz papirnatih restic, pri čemer je spet treba paziti, da ostane zmaj v vodoravni legi. Na koncu privežemo zmaju še rep, narejen na običajni način iz papirnatih pentelj, nanizanih na niti in s papirnatim čopom na koncu. Rep ni treba, da bi bil daljši od trikratne zmajeve dolžine, važno pa je, da je čim lažji in kar se le da košat.

Zmaj je zdaj narejen in lahko ga začnemo previdno spuščati proti vetru. Sprva bo morda zavijal v desno ali levo ali pa se bo postavil na glavo. Te muhe mu najlažje odpravimo, ako točko 3, v kateri je zmaj privezan, poskušamo premakniti na prečnih nitih bolj v desno ali levo navzgor ali navzdol. To je treba tako dolgo poskušati, dokler zmaj ne plava popolnoma mirno v zraku.

Kakor vidite, je s tem papirnatim ptičem precej dela in včasih je potrebno mnogo potrpežljivosti, preden ga ukrojmimo. Ali le ne obupati. Nazadnje nam delo mora uspeti in s krasnimi poleti visoko v nebesni sinjini nam bo naš zmaj bogato poplačal trud.

Stric Brundek

Jutrovčki pišejo

Naš mali smučar.

Moj bratec majhen je fantič,
ves dan je, a mu ne zaleže nič.
Ko se jesti naveliča,
privleče smučke iz kotiča.
pa odpravi se na pot,
pade s smučkami za plot.
Mamica ga vpraša milo:
»Kaj, sinko, se ti je zgodilo?«
Pokliče ga in vabi noter,
odgovor bil je:
»Sem ves moker!«

**Repič Nada, dijakinja III. razr.
mešč. šole v Kamniku**

Dragi stric Matic! To pot se prvič oglašam v Tvojem kotičku. Rada bi Ti bila že pisala, ali bala sem se Tvojega požrešnega koša

Kako moramo varčevati? Varčevati moramo zato, da nam na stara leta ne bo treba gladovati in živeti v revščini. Poznala sem nekega starega berača, ki

je vsakega opoldne potrkal na naša vrata. Nekega dne, ko je zopet prišel k nam, nam je povedal, kako je živel v mladosti. Bil je sin bogatega trgovca. Imel je vsega dosti. Vsak dan je dobil denarja kolikor je hotel. A on ni hranil tega denarja. Vse je zapravil za sladkarije. Počez sreče pa preži vedno nesreča. Umrla sta oče in mati, a sorodnikov ni imel. Moral je iti po svetu brez vsakega denarja. Sedaj pa hodi od hiše do hiše in mora biti zadovoljen s koščkom črnega kruha. Drugi natečaj pa naj bi bil: »Moj šolski izkaz«. Lepo Te pozdravlja

**Irma Rubsch, učenka III. a r.
drž. dekl. mešč. šole v Celju**

Dragi stric Matic! Vedno sem odlazala s pisanjem. Ko pa sem prebrala razpis tvojega novega natečaja, sem se odločila, da ti odgovorim na drugo vprašanje. Prihodnji natečaj naj nosi tale naslov: »Moj dom«. Vsak Jutrov-

ček naj opiše svoj dom. Ali se strinjaš z mojim predlogom? Doslej mi je bil najbolj všeč natečaj »Moja mamica«. Prosim Te, ne vrzi mojega pismca v požrešno peč, ampak ga rajši lepo objavi. Te pozdravlja

Peče Tamara, učenka III. razr.
na Ptujski gori

Dragi stric Matiecl Najprvo se Ti najlepše zahvaljujem za knjigo, katero mi je naklonil žreb. Ker zelo rada čitam, sem jo prečitala že prvi dan. Ko so jo prečitali že vsi domači, sem jo posodila še svojim tovarišicam. Sedaj Ti pa hočem povedati, zakaj moramo varčevati.

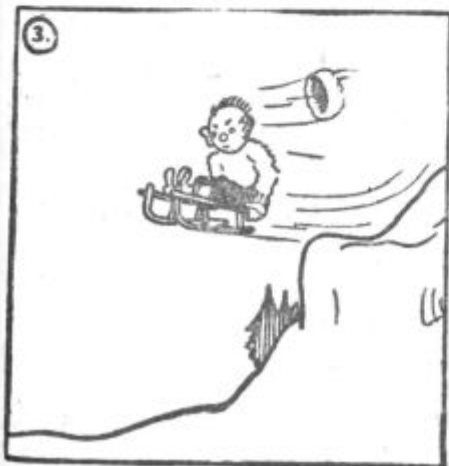
Varčevanje ni nič težkega. Vsak človek, ki hoče imeti na stara leta kak

prihranjen dinarček, mora varčevati. Nekateri otroci so taki, da takoj, kakor hitro dobe kak dinar gredo v trgovino, pa si kupijo sladkorčke ali čokolado. Ali ni boljše dinar prihraniti? Saj pravi pregovor: »Bogastvo se po niti nabira, po vrvi zapravlja«. Pa še en pregovor, ki pravi: »Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača.« Sedaj pa dragi Jutrovčki začnimo hraniti denar, da nas Mestna hranilnica ljubljanska nagradi z zlatimi knjižicami.

Moja želja za novi tečaj: »Kako smo delali sneženega moža«.

Karolina Sticher, učenka 7. a.
v Hrastniku

MIHEC SE SANKA.

Manica:

Pastirček, vol in volk

Visoko gori med gorovjem je pasel pastirček svojo čredo. Poleg koz in krav mu je gospodar pridelil tudi močnega vola z velikimi rogovi, za katerega pa pastirček ni posebno maral. Dočim je kravam in kozam vestno skrbel za tečno travico, se za vola ni dosti zmenil in ga večkrat celo odganjal od dobre pašnje.

Ko neko jutro pastirček sedi na tršem štoru, drobi skorjo kruha in meče drobtinice ptičkom, pristopi vol in žalostno zamuka:

»Muuu—u—u! Vidim, da si dober človek, pastirček moj. Ptičke krmiš s kruhom, a za krave in koze vedno poskrbiš, da so site najboljšo pičo. Toda zakaj zame ne maraš? Čemu me sovražiš in odganjaš? Povej mi to, pastirček moj!«

»Kdo neki te sovraži,« se nevoljno obregne nanj pastir. »Da so mi pa druge živali bolj pri srcu, no, to je pač umevno. Vse so namreč koristnejše od tebe. Ptički na primer lepo prepevajo in mi delajo kratek čas. Krave in koze mi pa dajejo mleko. Ali od tebe — kaj dobim? Nič. Ti ne prepevaš, z mlekom me tudi ne zalagaš, torej boš zadovoljen s tem, kar ti dam!«

»Muuu—u.« znova zatuli vol in se zaobrne v stajo.

Ali vol ni še z celim životom v staji, ko skoči iz šume požrešni volk in se vrže na pastirčka. V smrtnem strahu ubožec obupno zakriči na pomoč, toda — kdo naj ga čuje tu v gorah! Le še trenutek in bilo bi po njem, ali v zadnjem hipu pridrvi od staje toliko zaničevani vol in zasadi svoje močne rogove krvoločnemu volku tako globoko v trebuh, da zver pri priči pogine.

Ko se pastirček od smrtnega strahu nekoliko opomora in ko vidi, kdo mu

je rešitelj, objame z obema rokama volu vrat in poln kesanja, hvaležnosti in veselja glasno zaplače.

»O, moj ljubi, zlati volek,« hlipa med jokom.

Odslej je bil pastirček seveda tudi volu pravičen in mu vedno skrbel za zadostni in najboljši živež.

Posetnica

Cene Dinij

v Makarski

Kaj je ta fant?

Magični kvadrat

1	2	3	4
2			
3			
4			

Vodoravno in navpično: 1. letni čas, 2. član izumrlega naroda, 3. čistilno sredstvo, 4. Mojzesov brat.

Rešitev zlogovnice

Preporod — kladivar.

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. Slomšek, 3. rentgen, 4. vol, 5. oje, 6. lek.

Navpično: Stritar, 2. Korotan, 4. vol, 5. oje in 6. lek.